

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΚΑΡΑΒΟΚΥΡΗΣ

Κ' έγειρε δ' ήλιος αδιόρατος πίσω από τὰ μανιασμένα σύννεφα πού μιὰ αντιφεγγιά ίδια δλόμαυρη με τὸ πυκνὸ τους σκοτάδι ρίχνανε στὴ θάλασσα καὶ μόνάκα μιὰ μακριὰ θαμπὰ δλόχρυση ἀναλαμπὴ φανέρωνε γιὰ μιὰ πολὺ διαβατικὴ στιγμή τὸ βασιλικὸ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Σαρκασμὸς ἢ ὑπόσχεση γιὰ Κεῖνον πού περικύκλωνε ὁ ἄλεθρος δλοένα πιὸ σφιχτὰ μέσα στὴ νύχτα πού κατέβαινε τώρα παγωμένη, βριαῖα ἀπειλητικὴ ὄρθιος στὴν πλώρη, δλομόναχος, μακριὰ κάθε γῆ κι' ἀφικτος ἀπὸ κάθε βοήθεια κύτταζε ὁ καρδοκύρης τὴν ἐξάλλη προσπάθεια τῆς τρικυμίας νὰ τὸν ἀρπάξει, ἀκουε τὸ δαιμονισμένο της οὐρλιασμὸ. Ὅλη ἡ θέληση τῆς θάλασσας, κάποιος θυμὸς καὶ κάποια ἐκδίκεση κ' ἕνας πόθος δεσποτικὸς, ὄρμουσαν ἐναντίον στὸ καρδί...

Κύτταζε ὁ καρδοκύρης μ' ἀγωνία, ἀλλὰ καὶ με μιὰ παράδοξη ἔκφραση πλατύτερης ἀδιαφορίας καὶ περιφρόνησης μέσα σ' ἐνδιαφέρο γιὰ τὸν ἀγῶνα, τὸ κύμα πού ἀνέβαινε προσταχτικὰ γιὰ νὰ τὸν ἀποχτήσει. Εἴξερε πὼς εἶτανε καιρὸς ἀκόμα, πὼς μιὰ του κίνηση θὰ ἔφθανε, πὼς τὸ μυστικὸ τῆς θάλασσας τὸ γινώριζε, σιγά, ἐπίμονα, σὰ ἀδιάκοπὰ του ταξίδια καὶ σὺς ἀτέλειωτες ἐπικοινωνίες μαζί της, με πολλὸ κόπο τὸ εἶχε ἀποχτήσει—τὸ εἶχε δλότελα νικήσει σὲ μιὰ βραδιὰ ἀλλοτινοῦ, ἀν καὶ ἀλλοιότικου, πολὺ λιγότερα ἐπιταχτικῶς κίνουον—εἴξερε πὼς μιὰ κίνηση θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ ὑποτάξει ἐλὴ τὴν ἐχθρικήν ἀπεραντωσύνη. Ἀλλὰ τὴν κίνηση αὐτὴ δὲν τὴν ἤθελε ἴσως καὶ νὰ μὴ μπορούσε. Τὰ χέρια του πέφτανε ἀδύναμα ν' ἀρπάξουν τὸ τιμόνι, σὰ δεμένα. Ἀδύναμος εἶταν τὸν ἑαυτοῦ νὰ κυβερνήσει κ' ἡ θάλασσα ἐλεύτερη ἀπ' ἐποιοῦν δεσμὸ τὸ καρδί σὰν παιχνίδι σφιγμένο ὡς πού νὰ τὸ παρασύρει στὸ χαμὸ του.

Κουρασμένος ἔφευγε ὁ Καραβοκύρης ἀπὸ τ' ἀμέτρητα ταξίδια πού πάντοτε τὴν ἀπαράλλαχτη συγκίνηση, ἔσς κι' ἂν εἶταν διαφορετικὴ, τοῦ εἶχαν δώσει, κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἀπελπιστικὴ μονοτονία τοῦ Σύμπαντου. Καὶ στὸ στερνὸ λιμάνι ἔπου εἶχε σταθερὴ εἶχε ἐπιθυμήσει μιὰ ἡδονὴ καινούρια, τὴν ἡδονὴ τοῦ θεληματικῶς Πόνου καὶ τοῦ Μυστήριου. Γιὰ πρώτη φορὰ εἶχε ἀρνηθεὶ τὴν τελευταία μεθυστικὴ σταγόνα τοῦ ποτηριοῦ πού μόλις ἔφθανε τοῦ πρόσφεραν, εἶχε ξαναρίξει στὴ θάλασσα τὸ καρδί πρὶ ζήσει τὸ τέλος τοῦ παραμυθιοῦ. Τὸ τέλος πού τὸ μάντευε κοινὸ, χαμηλὸ, ἔπως ἔλα, πλάσμενο ἀπὸ τὸν κόρο καὶ τὸν ξεπεσμὸ κάθε ἐξηκολούθησης, ἀλλὰ πού ἀσυμπλήρωτο θὰ μπορούσε ἄμορφο, αἰώνια ἄβλο κι' ἀχάλαστο νὰ πιστέψει καὶ νὰ τ' ἀγαπάει...

Ὅμως πρώτη φορὰ τὰ μάτια δὲν εἶχαν μείνει στὸ λιμάνι με νεκρὸ τὸ βλέμμα τους στὴ θύμηση, σκοτωμένο ἀπὸ τὴν πλήξη πού ἀσχημὸ μόνον, κάποτε, ἔταν ἀδιάφορα, ἀσύνειδα τὸ ἀνάσταινε, τὸ ἔδλεπε. Τὰ μάτια τὸν ἀκολουθοῦσαν τώρα δλόφωτα, παθητικὰ κροφωμένα ἀπάνω του. Αὐτὸ μάτια μεγάλα, δλογάλυχα, παιδιάτικα ἀγνὰ καὶ διάφανα ἀλλὰ καὶ μυστικὰ ἔπως ἔλα τὰ γυναίκεια μάτια. Δικά του θὰ εἶχαν γίνε. Τοῦ τὸ εἶχαν φωνάζει παράφορα, καὶ γιὰτὶ ὅμοια παράφορα κι' αὐτὸ, τὸ πόθησε, ἀπότομα εἶχε φύγει. Θὰ κλαίανε τώρα... ἴσως ἔμως καὶ νὰ γελοῦσαν... Γυναίκεια μάτια ξέρει κανένας ποτὲ ποιά θὰ εἶναι ἢ ἔκφραση τους κι' ἂ θὰ εἶναι ἢ ἀληθινὰ ἐσώψυχη ἢ ἔκφραση τῆς μάσκας τῆς ἀκατάπαυτης μεταμπίσεως;.. Ποιά παρεξήγηση τῆς σιγῆς του πὼς θὰ τὰ ἔχει μεταλλάξει; Μέσα ἀπὸ τὰ κύματα τὰ δλοένα πιὸ ἀγρία ἀπαιτητικὰ, μέσ' ἀπὸ τὰ σύννεφα, τὰ ἔδλεπε νὰ τὸν ἀγναντεύουν ἀξιοδιάλυτα, μ' ἔλο τὸ παράπονο μόνον τῆς δικῆς του σπαρρημένης διαθέσεως. Ἐνα ἀξεδιάλυτο πού ἀνυπόφορα τὸν τυρκανοῦσε. Μαζὶ με τὰ κύματα τεντώνονταν τὰ χέρια της σαχηνευτικὰ νὰ τὸν ἀγκυλιάσουν. Ἡ παθητικὴ εἰκόνα ἀνήμπορο τὸν σφιχτόδενο νὰ πάρει τὸ τιμόνι καὶ νὰ σώσει τὸ κάρδι, ἀκατανίκητα γοητευτικὴ, ἔπως ποτὲ ἀκόμα ἔταν τὸν σίμωνε με τὴ φλόγα τῆς χαρῆς, τώρα πού μάτια με μάτια μέσα ἀπὸ τὰ μάτια της τὸν τραβοῦσε ὁ θάνατος.

Καὶ τὸ κύμα, τὸ πιὸ φουρτουνιασμένο πού κι' ἔλας τοῦ φίλησε τὰ πόδια, μ' εἰρωνία στὸν ἐνθουσιασμὸ του τὸ Νέμο τοῦ σφύριζε. Γιὰ τὸν ταξιδιώτη τῶν ἀδιόκοπων συγκινήσεων ἴδια ἀνωφέλευτη κι' ἀδύνατη εἶναι ἢ ἀλλιώτικη ὁμορφιά. Τὸ τέλος τοῦ παραμυθιοῦ ὅσο κι' ἂν τὸ ξέρει μικρὸ καὶ ταπεινὸ με τὴν ἐπιθυμία στοιχιώνει καὶ τὴ λιγίζει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος μιᾶς ἀνικανοποίητης Ἀγάπης ἀσύμφωνης με τὸ εἶναι του. Κι' ἂν ἀκόμα τοῦ εἶταν δυνατό νὰ ξεφύγει, στὸ πρῶτο ἀραγμα σ' ὅποιο λιμάνι ἀνίκανος νὰ ὑποφέρει τὴν ὀδύνη, σὰν δλόχρυσος θησαυρὸ θὰ τὴ μόλυβε, στὴ λάσπη θὰ τὴν ἔφερνε. Κ' ἡ θάλασσα ἢ ἀπέραντα ἀγνή κι' ὠραία μ' ἐκδίκεση καὶ με πόθο γύρω ἀπὸ τὸ κάρδι μάνιαζε τὸ θύμα ζητώντας. Τὴν ψυχὴ τοῦ Καραβοκύρη με τὴν ὑπέρτερη λατρεία, τὴν ὑπέρτερη τοῦ ἐγῶ του.

Τὴ στερνὴ στιγμή τῆς μεγάλης δλόχαρης προσφορᾶς, ἐπίμονα ἀναζήτησα τὴν Ὁραϊτὴ πού τόσο ὑπερτέλεια τὴν εἶχε φαντασθεῖ. Ὅμως σὰ ἀξεδιάλυτα γαλανὰ μάτια καθρεφτίστηκε ἔξαφνα μονάκα ἔλο τὸ ἀπέλιδο τοῦ λυγμοῦ του γιὰ μιὰ θυσία στερεᾶ, ἀφοῦ τίποτε ἀνώτερο δὲ θὰ δημιουργοῦσε—τὸ ἐνωθε τώρα—ἀπὸ τὴ μέθη τῆς ἡδονικῆς στιγμῆς, κι' ἔς εἶναι τόσο γρήγορα διαβατικὴ... Ὅστε τὰ γαλανὰ μάτια δὲ μπορούσε πεθαίνοντας ἀπάθιαστα ὠραία νὰ πιστέψει.

θὰ μένετε σ' ἄλλα συγκαπντήματα σιγὰ νὰ σβύσουν τὴν ἀγνὴ, παιδιὰτικὴ τους φλόγα. Μάταια ἢ ἀπάρνηση, ἀδύνατη κάθε ὁμορφιὰ τέλεια κι' ἀχάλαστη.

Καὶ στὴ θάλασσα πού οὐρλιαζε, ἐλόμαιυρη μέσα στὴ μαύρη νύχτα, σκεπάζοντας πιά σχεδὸν ὅλο τὸ ἀκυβέρνητο καρδί, αἰματωμένο τὸ θῦμα τῆς ἔριξε ὁ Κραδοκύρης, τὴν ψυχὴ του μὲ τὸ αὐλο, τυλιγμένο στὸ λευκὸ ἀφρένιο σάββανο, στὰ ἀδυθὰ γαλανὰ ἤρεμα νὰ κοιμηθεῖ, σ' ἀνάγκιχτα ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινο καὶ ζωτικὸ πλησίασμα, ἀλλ' ἐπιζώντας στὴ Νοσταλγία τοῦ ἑαυτοῦ του. Μὲ τὰ φτερά σπασμένα, ἐλεύθερος ἀπὸ τὴς ἱριδίνες ἀλυσίδες, τὴς πιὸ ἀδιάσπαστες τῶν χειρῶν καὶ τῶν ματιῶν Τῆς πού μαζί μὲ τὸ ἀσύλληπτο καὶ τὴν ἀκατανίκητη γοητεία εἶχανε χάσει, δυνατὸς πάλι, ἔρπαξε τὸ τιμόνι καὶ νικώντας τὴ θάλασσασπαραχὴ γύρισε τὸ καρδί πρὸς τὸ λιμάνι πού τὸ εἶχε ἀφήσει τοῦ παραμυθιοῦ νὰ ζήσει τὸ τέλος. Τὸ τέλος πού τὸ γνῶριζε, τὸ τέλος τὸ κοινὸ καὶ χαμηλό. Μ' ἓνα σατυρικὸ γέλιο γυροῦσε, γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Ἐγὼ του ἀπὸ τὸ ἴδιο Ἐγὼ του, γιὰ τὴν περηφάνεια τῆς κοπέλλας βασισιμένη στὴν αἰώνια παρεξήγηση γιὰτὶ ποτὲ δὲ θὰ ἔνοιωθε τὴ μανιασμένη του διαμάχη, οὔτε πῶς ὁ γυρισμὸς του, πού θλίμβο θὰ τὸν πίστευε, τὸ σῦντριμα τοῦ εἰδώλου τῆς σύμιγξε.

Ἄργὰ τὴ νύχτα πρόβαλλε μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα τὸ φεγγάρι, τοῦ ἡλίου ἀντικαθέρτισμα, στὸν ἀσημένιο του ὁρμό— σὰν ὑπόσχεση ἢ σὰ σπαρακισμὸς;— τὸ καρδί του ὀδηγώντας.

ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

ΣΠΥΡΟ ΜΕΛΑΣ

Τὰ Νειῶτά σου ἐφουντῶναν, σὰν τὸ θειάφι κι' ἡ φλόγα τοῦ Ἐργου ἐλάμπαζε τὰ μάτια βουτηγμένη στὸ αἶμα ἢ πέννα γράφει καὶ τοῦ Λόγου δαμάξεις τώρα τ' ἄτια.

Σκιροῦν κρατῶντας Σολωμοὺς οἱ τάφοι καὶ γιορτάζουν στῆς Τέχνης τὰ παλάτια· Λαῦρε κι' Ἀδρέ, τὰ Ἑλληνικὰ τὰ ἐδάφη δίνουν βλαστοὺς ἀκόμα κι' ἔχουν πλάτια.

Στὴ φτωχικὴ καὶ πλανταγμένη χώρα ἀνάβεις νέου μούστου νέα βράση καὶ τρέχουν τὸ κρασί νὰ πιοῦν σὲ τάσι

Οἱ Ἐκλεκτοὶ καὶ τὰ πλήθη πῶσαν ὦρα, πού τὸ κερνῆς ὀρθὸς ἀπ' ἀπὸ στήλη μὲ τὸ μάγο σου, ἀσύγκριτο κοντόλι.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΑΥΡΑΣ

ΣΤΗΝ ΑΝΑΛΗΨΗ

Στὴς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, μὲ λίκνιδα καὶ ξεροβόρρι, τραβήξαμε γιὰ τὴν Ἀνάληψη.

Μόλις βγήκαμε ἀπ' τὸ σπίτι μας τὴν ἀντικρούσαμε. Στὴν ἀνηφοριὰ σηκώσαμε τοὺς γιακάδες μας γιὰτὶ τὸ βορριαδάκι ξούριζε.

Φτάσαμε σὲ λίγη ὥρα, καὶ πρὶν μποομε στὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησίας κοιτάξαμε γύρω.

Νᾶχε κανεὶς ἓνα σπιτάκι ἐδωπέρα, πού εἶναι τόσο ψηλὰ, τὶ ὁμορφο πού θάταν! εἶπαμε καὶ σταματήσαμε.

Σὲ λίγο μπήκαμε στὴν αὐλὴ καὶ πήγαμε στὴν ἐκκλησιὰ.

Ὁ κληρικὸς ἀνάστη, γενάτος καὶ μὲ μαλλιά κομμένα πάλκα, προθυμοποιήθηκε μὲ μᾶς μᾶς εἶδε νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὴς τοιχογραφίες.

Δὲν ξέρω ἂν εἶταν ἀλήθεια ἔσα μᾶς ἔλεγε. Γιὰ μιὰ τοιχογραφία μᾶς εἶπε πῶς εἶταν ζωγραφισμένη ἐδῶ καὶ τρακόσια χρόνια.

Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ ἀρχίσαμε νὰ γυρίζουμε τὸ περιβόλι.

— Ἄχ τί ὠραία! λέγαμε καὶ κοινοστεκόμαστε μὲ τὸ παραμικρό.

Ἀπὸ τὴν Ἀνάληψη πού εἶναι χτισμένη ἀπάνω σ' ἓνα λόφο βλέπει κανεὶς ὅλα γύρω.

Κ' ἐμεῖς τώρα κοιτάζαμε πότε τὸ Φάληρο καὶ τὸν Ὑμηττό, καὶ πότε τὰ δέντρα καὶ τὰ λαχανικὰ πού εἶχε τὸ περιβόλι.

Δὲν εἶταν μικρό, καὶ περνούσαμε τὴν ὥρα μας πηγαίνοντας ἀποδῶ κι' ἀποκεῖ.

Ἄλλοτε εἶτανε μοναστήρι, αὐτὸ τουλάχιστο δεῖχνουν οἱ ὀστεοθήκες πού εἶναι τοποθετημένες λίγο πιὸ πίσω ἀπὸ τὸ ἱερό τῆς ἐκκλησίας.

Στὴ βορειοανατολικὴ γωνία τοῦ κήπου εἶναι τὸ νεκροταφεῖο.

Παναγιώτης Διασίντος
ἔτων 20

ἔγραφε ὁ ἕνας σταυρός. Κι' ἀκριβῶς στὴ γωνία ἕνας ἄλλος τάφος ἀνοιγμένος, μὲ σπαρμένα κόκκαλα.

Πλησιάσαμε.

Εἶτανε δύο μεγάλες κνήμες κ' ἓνα κρανίον χωρὶς τὸ κάτω σκαγόνι. Ἀπὸ περιέργεια τὸ πήρα στὰ χέρια μου. Εἶχε ὅλα τὰ δόντια κ' εἶταν κάτασπρο, ἀπὸ τὴς βροχῆς καὶ τὸν ἥλιο.

Τ' ἀκούμπησα μὲ προσοχὴ καὶ συμπάθεια σ' ἓνα μέρος ψηλὸ πού νὰ βλέπει τὰ σπαρτά, καὶ νὰ εἶναι σικιάχτρο στὸ περιβόλι.

Περνούσαμε σύρριζα στὰ δέντρα γιὰτὶ ὁλοῦθε εἶταν σπαρμένα καὶ πήγαμε στὴν ἄλλη γωνία τοῦ περιβολιοῦ.

Κολλητὰ στὴ μάντρα τῆς ἐκκλησίας εἶτανε μιὰ ἄλλη μάντρα, κι' ἀπ' τὸ χαμηλὸ μεσότοιχο κοιτάξαμε μέσα. Ἐνὰς ξυνογαλᾶς μὲ τὸ σκουφάκι στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ ἐγδερνε ἓνα ἀρνάκι. Συχνὰ σκούπιζε τὸ μαχαίρι στὴ φουστανέλλα του. Ἐνὰ ἄλλο ἀρνάκι φώναζε κ' ἔτρεχε σὰν τρελλό.

— Σώπα, σώπα, εἶπε ὁ ξυνογαλᾶς σ' ἀρνί, καὶ θάρθει.....

Ἐνόμισα: ἦ μ ἄ ν κ σ ο υ, ἀλλὰ αἰστάνθηκα, γιὰτὶ δὲν ἄκουσα: ἦ σ ε ἰ ρ ἄ σ ο υ.

— Φωνάζει, τοῦ εἶπα, γιὰτὶ βλέπει πού γδέρνει τ' ἀρνί. Μποροῦμε νὰ περάσουμε ἀπ' τὴ μάντρα σας;

— Ὅχι! Γιὰτὶ ἔχει σκυλιά.